

SINISEN SUMUN VUORI

Johanna Gerola

Sinisen sumun vuori

Johanna Eerola

Sinisen sumun vuori

© 2025 Johanna Eerola

Kannen kuvitus ja taitto: Milla Koivunen, Taide Milou, www.milou.fi

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9408-1

Äidilleni,
joka jaksoi lukea minulle ennen kuin itse opin.

Prologi

TOUKOKUU 1850

"Henget kulkevat näillä vuorilla leijuvan usvan kautta meidän ja niiden maailmojen välillä", oli Joshua Connelly vuosia sitten kertonut lapsenlapsilleen. "Ne vievät viestejä niille, jotka osaavat ja haluavat kuunnella. Starrin veljekset kertoivat niin aikoinaan."

Lydia mietti, mitä viestejä tuonpuoleinen hiljalleen haihtuvan aamu-usvan myötä hänelle mahdollisesti halusi lähettää. Olivat viestit mitä tahansa, ne jäivät häneltä kuulematta, sillä hän pystyi keskittymään vain edessään puhisevaan veljeensä.

"Lydia, olet hölmö jäädessäsi tänne", Isaac huokaisi turhautumisen täyttämällä äänellä. "Tule minun mukaani. Elämä alhaalla kaupungissa on helpompaa meille kummallekin."

"Tämä on minun maatani", Lydia vastasi, nuorten silmien katse kovana. "Lähde, jos tahdot, mutta minä jään. Tällä tilalla on aina asunut Connelly, ja tulee asumaan vastakin."

Lydia oli syntynyt ja varttunut erämaassa, pienessä laaksossa Smoky Mountainsin rinteellä vuolaan Oconaluftee-joen sivuhaaran varrella. Kun hänen vanhempansa olivat menehtyneet Bradleytownin aluetta koetelleeseen kuumetautiin, monet hänen sijassaan olisivat hylänneet maatilan ja muuttaneet lähemmäs muita vuoristoisen seudun asukkaita. Elämä rajaseudulla oli kuitenkin opettanut hänelle, miten eristäytyneellä tilalla tultiin toimeen. Sen lisäksi hän oli oppinut, että mihinkään ei kannattanut kiintyä turhan lujasti,

sillä ennen pitkää se vietäisiin pois. Teki sen sitten myrsky tai tauti, lumi tai luoti, sitä ei voinut estää.

”Bethia on tuolla rinteellä”, Lydia nyökkäsi kohti mökin takana kohoavia matalia ristejä. Siniset peurankellot kukkivat pieninä värikkäinä läiskinä ruohoa ja heinää kasvavien hautojen välissä. Ainoastaan vastalapioiduilla kummuilla eivät vielä heinä ja kukkasen kasvanee.

”Ja vanhempamme”, Isaac nyökkäsi varjon kulkiessa yli hänen kasvojensa. Yksinäinen korppi liiti heidän yläpuolelleen, sen huuto kuului Isaacin sanoja seuranneessa hiljaisuudessa selkeästi heidän korviinsa. Molemmat seisovat hetken vaiti toisiaan katsellen, lopuksi yhteisymmärryksessä nyökäten.

”Täällä on kaikki, mitä minulla on”, Lydia sanoi. ”Kaikki, mitä me olemme menettäneet, ja kaikki, mitä minulla on vielä jäljellä. Tästä luopuminen olisi kuin luopuisin osasta itseäni”, Lydia lausui vakavasti. ”Ymmärräthän, veli.”

”En kysy enää, Lyddie”, Isaac nyökkäsi lipsahtaen käyttämään Lydian lapsuudenaikaista lempinimeä. ”Mutta jos muutat mielesi, tiedät missä olen.”

Vanha vuosikymmen oli vaihtunut uuteen vain muutamia kuukausia aiemmin. Nyt vuosikymmenen vaihtumista viettäneistä oli jäljellä vain kaksi, ja heistä Isaac oli jättämässä tuulisilla rinteillä sijaitsevan tilan taakseen.

Lydia sen sijaan jäisi.

Lydia rakasti pienen laakson kauneutta. Hän unohtui ajoittain katselemaan kullankeltaisena huojuvaa viljapeltoa tai omenoiden painosta notkuvia oksia, kimalaisen lentoa akileijan hennosta kukasta toiseen tai taivaalla lentävää hanhiparvea. Hiljalleen syntyvän sinertävän sumun kohotessa illan tullen laaksojen ja vuorten ylle hän tunsu syvää rauhaa. Tällä tilalla hän oli syntynyt ja varttunut, eikä hän osannut kuvitella elämää missään muualla.

Luku 1

S Y Y S K U U N 2 . 1 8 5 8

Syksyinen päivä oli lämmin, miltei hiostava, kuten alkavan syksyn päivät tapasivat näillä Pohjois-Carolinan vuorten usvaisilla rinteillä olla. Pieniä sadepisaroita tipahteli ajoittain tummanharmaista pilvistä Lydia Connellyn ollessa hedelmätarhassaan korjaamassa satoa. Lukuisat omenapuut, hänen isänsä isän muutamia vuosikymmeniä sitten istuttamat, olivat kasvaneet vankkoiksi ja kookkaiksi ja kantoivat runsaan sadon vahvoilla oksillaan. Caleb, Lydian nuori renkipoika, työskenteli vähän matkan päässä keräten hänen lailaan kypsiä ja jo pudonneita omenia kookkaisiin koreihin vierellään.

”Hyvä sato”, Caleb huomautti pyyhkäistessään etanan irti omenasta, ja Lydia äännähti myöntävästi vastaukseksi. Vuodentulo oli hyvä. Edellinen kesä oli ollut tavallista viileämpi, ja silloinen sato oli jäänyt normaalia vaatimattomammaksi. Hänen Bradleytownissa Lavioletten veljeksille myymänsä kuormat olivat olleet pieniä, ja hän oli hädin tuskin saanut kylliksi kolikoita ostaakseen tarvitsemansa ruudin ja puuttuvan osan siemenviljasta keväälle.

”Ehkä voisitte ostaa taas porsaan”, punatukkainen nuorukainen ehdotti kumartuneesta asennostaan niin, että hänen sanoistaan tuskin sai selvän. ”Siankylki talven aikana olisi mukavaa vaihtelua kaniiniin ja kauriiseen.”

Lydia nyökkäsi itsekseen. Vaihteluahan se olisi, eikä hänkään sitä pahakseen pistäisi. Pannulla tirisevien lihansiivujen ajatteluaminen sai hänen suunsa vettymään ja muistutti häntä siitä, miten pitkä aika edellisestä ateristiasta jo oli kulunut. ”Katsotaan”, Lydia vastasi. ”Jos rahaa jää. Ellei tänä vuonna, kenties

seuraavana. Saippuaa on sentään jäljellä koko kuluva vuodeksi.” Porsaan osto jäisi tosin kevääseen. Syysteurastusten aika oli pian, ja hän ei aikonut ostaa eläintä turhaan lihotettavaksi talven yli, syömään heidän vähäisiä ruokiaan. Hänen ja Caleb in.

Caleb Heaney oli hyvä poika. Heaney n perhe oli saapunut joitakin vuosia sitten Pohjois-Carolinan vuorille yhdessä muutamien muiden skotlantilaisten siirtolaisten kanssa ja asettunut asumaan Bradleytownin kasvavaan kaupunkiin. Heaney n perheen lapsikatraaseen kuului neljä poikaa ja kolme tytärtä, ja heistä ainakin kaksi työskenteli renkeinä ja piikoina lähiseutujen tiloilla. He eivät saaneet suurta palkkaa kotiinsa vietäväksi, mutta ainakin he olivat poissa kotoa ruokapöydän äärestä viemästä ruokaa vanhempiensa ja sisarus-tensa suusta.

Bradleytownissa ei liiemmin työtilaisuuksia ollut. Kaupunki oli saanut alkunsa viitisenkymmentä vuotta aiemmin, ensimmäisten eränkävijöiden saapuessa vuorille yli puoli vuosisataa sitten. Muutaman mökin asutus oli vuosien varrella kasvanut, ei paljoa, mutta tarpeeksi, jotta sitä voitiin kutsua kaupungiksi. Bradleytown koostui parista tusinasta taloja ja mökkejä, ja sen ympärille olivat levittäytyneet pienet tai hiukan suuremmat maatilat, joita eränkävijöiden kannoilla seuranneet uudisraivaajat olivat ensitöikseen joki-laaksoon perustaneet.

Ensimmäisten joukossa vuorille Oconaluftee-joen varrelle olivat saapuneet Mingusit, Hughesit, Bradleyt ja Edwardsit, Enloet, Becket ja Hyattit. Pian heidän jälkeensä olivat saapuneet Connellyt, ja tuhlaamatta aikaa kehitty-vässä kyläpahasessa he olivat jatkaneet matkaansa koilliseen, kauas vuorten jylhille rinteille, paikkaan, jossa rinteet laskeutuivat laaksoksi ja vuorelta alas kulkevan virran solina tervehti asukkaita aamuisin. Mabel Connelly, Joshua Connellyn nuori vaimo, oli iltahämärissä nähnyt sinisen usvan nousevan hil-jalleen hikkorien ja pihtojen lomasta taivaalle, muuttavan tienoon ja taivaan

taianomaiseksi ja satumaiseksi, ja todennut miehelleen: ”Tämä on hyvä tuvan sija.”

Maa vaikutti multaisalta ja hedelmälliseltä, laakson lävitse kulkeva virta tarjosi vettä, heidän hetki sitten ohittamansa lampi saattoi hyvinkin olla kalaisa ja vuorenrinteet soivat suojaa tuulelta etelästä ja pohjoisesta. Joshua Connelly oli nähnyt laakson tarjoamat edut kierreltyään sitä aikansa illansuussa ja pudottanut viimeistä kertaa pitkällä matkallaan vetojuhtiensa länget maahan.

”Me jäämme tähän”, hän oli vastannut, ja paikalle oli ennen pitkää kohonnut vaatimaton hirsimökki ja hieman sitä suurempi talli. Joshua ja Mabel olivat kasvattaneet paikalla lapsikatraan ja juurruttaneet uuteen maailmaan siirtyneiden Connellyjen juuret syvälle tähän kivikkoiseen mutta muutoin hedelmälliseen maahan. Heidän sukunsa olivat vanhasta maailmasta, Mabelin Skotlannista, Joshuan Irlannista. Molemmilla oli verissään halu kovaan työhön, kummankin perintönä oli sitkeä itsepintaisuus, joka salli heidän jatkaa työtään silloin, kun moni muu olisi jo saattanut siitä luopua.

He olivat lapsineen raivanneet niityt pelloiksi, ojittaneet maan, kylväneet ruista ja maissia ja istuttaneet suojaisaan rinteeseen omenapuita. Sanottiin, että muutamat taimista olivat aikanaan matkanneet aina Skotlannin nummilta Yhdysvaltain itärannikolle ja sieltä vankkurien perässä ensin Gatesvilleen ja viimein Bradleytownista koilliseen, jonne ne saivat upottaa juurensa. Samaan maahan olivat Mabel ja Joshua Connellyn lapset ja heidän lapsensa upottaneet omat juurensa niin, että ne istuivat lujassa kuin hedelmäpuut kerran olivat istuneet Skotlannin ylämailla. Tämä maa, itätuulen usein pyyhkimä laakso Smoky Mountainsin rinteellä, oli heidän, ja sitä ei kukaan heiltä veisi pois.

Lapsena Lydia oli tuntenut nopean syyllisyydenpiston cherokeeiden vuoksi. Ennen valkoisten eränkävijöiden ja siirtolaisten tuloa alueelle cherokeet

olivat asuttaneet näitä maita. Monilla oli ollut oma maatilansa, monet olivat opetelleet lukemaan valkoisen miehen tavalla, he olivat julkaisseet omaa sanomalehteään ja lähettäneet lapsiaan itään kouluihin. Mutta vuosisadan alkuvuosina heidän oli pitänyt luovuttaa maansa valkoisille, ja parisenkymmentä vuotta myöhemmin hallitus oli ryhtynyt toimiin heidän siirtämiseksi intiaaniterritorioon jonnekin länteen. Kaikki se oli tapahtunut ennen kuin Lydia sitä muisti, mutta se ei estänyt häntä olemasta surullinen maan alkuperäisten asukkaiden puolesta. Hän pystyi kuvittelemaan, miltä cherokeeista oli tuntunut jättää taakseen nämä vuoret ja laaksot. Heidän isänsä ja isiensä isät olivat syntyneet ja kuolleet näillä mailla sukupolvien ajan, ja ne olivat olleet heidän kauan ennen valkoisen miehen saapumista.

Vuorten heimosta oli kerrottu monia tarinoita Lydian lapsuudessa. Mabel ja Joshua olivat tutustuneet heihin ensimmäisenä syksynään asetuttuaan vuorille. Syksyn värjäämät lehdet olivat putoilleet metsäpoluille ja kelluneet puron vuolaana pärskyvällä pinnalla, kun pitkä cherokee mies oli astunut raivuuaukealle puiden siimeksestä. Mies oli pudottanut kaurinruhon olaltaan Joshuan eteen ja ojentanut tälle kätensä. "Wilnota Starr." Starr ja hänen veljensä olivat auttaneet Joshuaa ja Mabelia rakentamaan mökkinsä valmiiksi ennen talven tuloa ja kyhäämään suojan härille ja kahdelle lehmälle.

Joshua ja Starr olivat kulkeneet metsissä yhdessä ja metsästäneet yhdessä, ja cherokeeelta Joshua oli oppinut maasta ja vedestä, ilmasta ja tuulesta, kuusta ja auringosta. Tämä oli kertonut hänelle maasta, jonka hän oli ottanut omakseen, vielä sitä kuitenkaan tuntematta. Starr oli näyttänyt, minne hirvet ja kauriit tulivat juomaan myöhäissyksyn päivinä, missä keväisin saattoi usein kuulla kalkkunan ääntelyä tiheiköstä ja missä suuret mustat karhut nukkuivat talviuniaan. Hän oli näyttänyt, miten ansa kätkettiin maastoon ja miten läheiseltä lammelta saattoi saada saalista talvellakin. Ilman veljeksiä Joshua ja Mabel Connellyn ensimmäiset vuodet vuorilla olisivat muodostuneet sitäkin

rankemmiksi, mitä ne jo olivat olleet. He olivat kuitenkin uurastaneet herkeämättä, välillä väsyen mutta jälleen jatkaen, kohti yhteistä päämäärää: omaa maatilaa, vapautta olla ja elää omalla tavallaan.

Kolmekymmentä vuotta myöhemmin Starrit oli yhdessä monien muiden cherokeeiden kanssa pakotettu siirtymään intiaaniterritorioon Mississippin tuonne puolen, jonne heidät oli suljettu kuin eläimet. Lydia muisti isoisänsä ilmeen tämän kertoessa myöhemmin tapahtuneesta. Joshua Connelly oli uhkunut tukahdutettua raivoa, niin vihaisena hän ei ollut isänsä isää milloinkaan nähnyt.

”Mikä antaa heille *oikeuden*”, hän oli sanonut. ”Ilman Starrin veljeksiä me olisimme Mabelin kanssa saaneet värjötellä puoliksi valmiissa mökissämme ensilumen peittäessä maan. He ovat parempia ihmisiä kuin monikaan tuntemani valkoinen mies. Muistakaa se, Isaac, Bethia, Lydia”, isoisä oli sanonut lyöden samalla nyrkkinsä pöytään niin, että lasi hypähti paikoillaan. ”Älkää uskoko mitä teille kerrotaan, pitäkää oma pääanne ja käyttäkää omia silmiänne, omaa järkeänne. Usein ne ovat terävämpiä kuin niiden, joille on annettu valta päättää näistä asioista – ja jotka eivät löytäisi omaa takalistoaan, vaikka hakisivat kaksin käsin.” Siinä vaiheessa Ella Connelly oli komentanut sisarukset takaisin vihannespenkkiä perkaamaan ja ujuttanut kotipolttoisen takaisin kyökin komeroon.

Lydia muisti juuri ja juuri cherokeet. Hän oli syntynyt joitakin vuosia ennen siirtojen toteuttamista, ja Starrit olivat vierailleet heillä hänen ollessaan vielä lapsi. Hän muisti etäisesti kirkuneensa ilosta Tooantuh Starrin, Wilnota Starrin pojan, heitellessä häntä ilmaan hämärässä tuvassa ja miten Tooantuhin nuorempi veli, jonka nimi oli kauan sitten kadonnut hänen muististaan, oli leikkinyt hippaa hänen ja Bethian kanssa pihamaalla. Myöhemmin hän arveli nähneensä vuorten heimoa, varjojen vilahduksen pellonreunan pensaikossa tai kuullessaan tiheiköstä kahahduksen, joka ei ollut peuran tai

kaniinin aikaansaama. Peurat ja kaniinit eivät olleet ainoita, jotka jakoivat hänen polkunsä, sillä joskus sekoittuivat kauriinnahkaisten jalkineiden hennot painaumat hänen saappaidensa ja peurojen sorkkien jättämiin raskaisiin jälkiin metsän sammaleisella pohjalla.

Sillä vaikka suurin osa cherokeeistä olikin siirretty länteen, osa oli paennut siirtoja ylös vuorille ja piiloutunut metsien uumeniin. Lydia pystyi ymmärtämään sen. Miten he olisivatkaan voineet jättää maan, jolla he olivat eläneet koko ikänsä, maan, jota he rakastivat. Vaihtaa sen maahan, joka ei ollut heidän omaansa, jossa ei idän ja lännen välillä ollut vuoria tai kukkuloita, metsiä tai järviä. Vain pelkkää tasaista autiutta silmäkantamattomiin, niin Lydia oli isoisältään kuullut. Joten nyt rippeet kansasta, joka kerran oli omistanut maan ja vuoret auringonnoususta auringonlaskuun, kulki vuorilla varkaiden lailla, varoen näyttäytymästä kylissä tai kaupungeissa, eläen alati muuttuvissa leireissään vuorten kätköissä syvällä metsien siimeksessä.

Ei hän silti usein cherokeeitä ajatellut. Elämä oli kyllin raskasta ilman tarpeetonta syyllisyydentuntoa asioista, joiden kanssa hänellä ei ollut mitään tekoa tai joita hän ei pystynyt muuttamaan.

Lydia pyöräytti särkeviä harteitaan – hän ei ollut poiminut omenia sitten edellisen syksyn, ja uusi työasento sai hänen olkansa ja käsivarsiensa lihaket kiristymään – ja kulki hedelmätarhan takana virtaavalle purolle. Hänen ja Calebín aloittaessa aamulla työnsä hän oli upottanut leilin virtaan, jonka vesi pysyi viileänä keväästä syksyyn. Virtasihan se alas vuorilta, joiden huipulla ei ollut helteistä edes keskellä kesää.

”Juotavaa?” Lydia korotti ääntään, jotta Caleb kuulisi hänen sanansa puiden takaa, kohottaen nahkaista leiliä pojan näkyville. Kuperitukaisen nuorukaisen kasvoilla vilahti ilahtunut hymy tämän laskiessa omenat käsistään koriin vierellään ja lähtiessä kulkemaan kohti Lydiaa ja jokea. Lydia huuhtoi kasvojaan viileässä vedessä ja nautti huuhdellessaan hikeä, maata, pieniä

kaarnanpalasia ja ylikypsistä omenoista imeytynyttä mehua pois iholtaan. Joelle ehdittyään Calebkin upotti päänsä virtaan ja antoi veden kastella koko päänsä aina syvänpunaisia hiuksiaan myöten. Lydia hymyili nuorukaisen ravistellessa hiuksiaan ja veden lentäessä pieninä pisaroina hänenkin pella-
vaiselle paidalleen ja hiutuneelle mustalle hameelleen.

Caleb joi ahnaasti leilistä tyhjentäen sen, olivathan he työskennelleet jo hyvän osan päivästä ja kostuttaneet kurkkuaan useaan otteeseen. Lydia mää-
rasi heidän työpäivänsä pituuden ja taukojensa paikan, vaikka Calebiin luot-
tikin, huolimatta siitä, että poika oli hädin tuskin seitsemäätoista täyttänyt. Neljän vuoden aikana Caleb oli oppinut tuntemaan Lydian tilan ja sen tehtä-
vät, ja Lydia tiesi voivansa huoletta jättää tämän vastuuseen maasta ja karjasta
matkatessaan Bradleytowniin. Ei Lydia ankara emäntä ollut. Hän vaati toi-
selta vain sen, mitä vaati itseltäänkin: että he työskentelivät kykyjensä mu-
kaan niin, että päivän työt tulivat tehtyä ja nukkumaan oli mahdollista käydä
levollisin mielin.

”Käyn täyttämässä leilin”, Caleb sanoi. Mökin takana maasta pulppuavan
lähteen ympärille rakennetussa kellarissa oli suuri saavi täynnä ruismaltaista
pantua kaljaa, joka pysyi viileänä lähestulkoon jääkylmän veden vaikutuk-
sesta. Siitä riittäisi juomista vielä moneksi päiväksi.

Lydia palasi takaisin työhönsä, yksitoikkoiseen omenoiden keruuseen.
Omenoissa ei vielä näkynyt mustumia, eikä madonreikiäkään ollut yhtä run-
saasti kuin edellisenä vuonna. Vaikka madot eivät käyneessä juomassa suuria
haitanneetkaan, Lydia hymyili silti tyytyväisenä. Omenat tekisivät hyvin
kauppansa Lavioletten veljeksille Bradleytownissa.

Hedelmiä puusta kurottaessaan ja ylikypsistä omenoista juopuneita ja äkäi-
siä ampiaisia samalla varoessaan hän havahtui ajatuksistaan kuullessaan
äänen, joka ei sopinut hänen tavalliseen päiväänsä: hevosen kavioiden kap-
setta. Hetken hän ajatteli vain kuvittelevansa äänen, mutta askelluksen kaiun

tunkeuduttua perille tajuntaansa Lydia kääntyi ympäri kohti kärrypolkua, joka johti pois hänen mailtaan Bradleytownin suuntaan. Tumma, hänelle ennestään tuntematon hevonen lähestyi tasaista käyntiä selässään mies, joka ei istunut vakaasti vaan huojuu etukenoon painuneena puolelta toiselle ratsastaessaan.

Lydia vilkaisi ympärilleen. Calebia ei näkynyt missään, poika oli edelleen kellarissa juomaa hakemassa. Ja mikäli hän tätä oikein tunsu, ja tunsihan hän neljän vuoden jälkeen, tämä veistäisi itselleen parhaillaan siivua savustetusta kauriinpainista. Caleb oli hontelo mutta lihaksikas nuorukainen, ja Lydiasta tuntui joskus, että tämän ruokahalu oli kaksinkertainen Lydian omaan verrattuna. Mutta niin kauan kuin kanat munivat ja metsissä riitti riistaa, se ei häntä huolettanut.

Tumma nainen laski omenat käsistään koriin ja käveli rinnettä alas miestä kohden. Kiiltäväkarvainen ori pysähtyi päästyään pihaan, ja Lydia tarttui sen ohjaksiin. Hevonen astautui askeleen pari taakse päin mutta sietä silti hänen läheisyyttään. Mies hevosen selässä kohotti päätään, ja Lydia henkäisi nähdessään tämän kasvot. Otsan poikki kulki jo arpeutumassa oleva haava, joka katosi otsalle valuvien tummien hiusten alle. Vasenta poskipäätä koristeli kirjava sinelmä. Nenä oli enemmän kuin aavistuksen verran vino, mutta Lydia ei osannut sanoa, oliko se murtunut nyt vaiko muisto vanhasta tapaturmasta. Mies oli selvästi joutunut onnettomuuteen ja oli ehkä loukkaantunut pahoin.

Lydia hengitti syvään miettiessään mitä tehdä. Hänellä ei ollut paljoa kokemusta vammojen hoidosta, mutta hän tiesi, että ensin hänen olisi ainakin saatava toinen sisään tupaan.

Hän laski kätensä miehen peurannahkaisten housujen peittämälle pohkeelle niin, että tämä tunsu hänen kätensä painon säärtään vasten. "Nouskaa alas", hän sanoi toivoen miehen olevan tarpeeksi tajuissaan ymmärtääkseen hänen puheensa. Mies reagoi hänen ääneensä ja kosketukseensa nyökäten

"Ihmiset syntyvät, vanhenevat ja kuolevat, maa pysyy."

Great Smoky Mountains, Pohjois-Carolina, 1850-luvun loppupuoli. Lydia Connelly elää rauhallista ja työn täyttämää elämää maatilallaan vuorenrinteellä sijaitsevassa laaksossa. Talvisin suuren osan ajasta vievät metsätyöt, keväisin ja kesäisin kylvetään ja korjataan vilja, maissi ja heinä. Syksyllä on aika myydä omenasato ja tehdä kynnöt. Vain harvoin tapahtuu mitään, mikä rikkoo Lydian totutun, tasaisen päiväjärjestyksen. Loukkaantuneen turkismetsästäjän, Jonathan Keelerin, ilmaantuminen hänen tilalleen on kuitenkin yksi sellaisista asioista.

Kaksiosaisen sarjan ensimmäinen osa tutustuttaa lukijan Pohjois-Carolinan Bradleytownissa ja sen liepeillä asuvien ihmisten arkeen ja elämään aikana, jolloin seutuja aiemmin asuttaneet cherokeeet on siirretty länteen ja lähestyvät presidentinvaalit ja tulevaisuudessa hämmöittävä sota luovat jännitteitä ihmisten välille.

